

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ο ΜΕΝΕΞΕΣ

Οὐρανὸν ἢ φορεσιὰν του,
εἶνε ὡμορφος πολὺ
κ' εἶνε τόσ' ἢ μυρωδιά του
ποῦ νομίζεις πῶς μυλεῖ.

Σιωπηλὸς πάντα χαρίζει
τῇ γλυκερίᾳ του μυρωδιά,
ὅπως ἔρωτα σκορπίζει
δίχως λόγια ἢ καρδιά.

Μοιάζει πάντοτε μὲ μάτι
ζωηρὸ καὶ γαλανό,
μοιάζει πάντα μὲ κομμάτι
ἀπὸ ξάστερο οὐρανό.

Ταπεινὸς καὶ φοβισμένος
μὴν τὸν ὄν καμμεῖα ματὰ
εἶνε πάντοτε κρυμμένος
μέσ' ἔς τὰ φύλλα τὰ πλατεῖα,

Γιατ' εἶν' ὡμορφος καὶ ξέρει
ὅτι ὁποῖος κ' ᾔν τὸν ὄν
θε' ν' ἀπλώσῃ σκληρὸ χέρι
νὰ τὸν κόψῃ ἀπ' τὸ κλαδί.

Ἀπὸ μενεξέ λουλούδια
θὰ σοῦ κάνω φορεσιὰ
καὶ μὲ στίχους καὶ τραγούδια
θὰ τὴν ῥάνω γὰρ ὁροσιὰ.

Τῇ διπλῇ τὴν ὡμορφιά σου
ἔς τὸν καθρέπτη θὰ θωρῆς
καὶ θὰ χαίρει ἢ καρδιά σου
ἔς τοὺς ἀνθούς ποῦ θὰ φορῆς.

Γιατὶ ἔσὺ γλυκό σου ράξι
τέτοια πρέπει συντροφιά
τέτοιο φῶρεμα ταιριάζει
ἔς τὴν ξανθή σου εὐμορφιά.

Guerville

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Εἰκὼν α'. Ἡ ροδοδάκτυλος Ἥως ἀκόμη δὲν ἤνοιξε τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, ὅτε ἡ κυρία Θεοδώρα ἐλέγχει οὕτω πῶς τὸν ἀξιότιμον αὐτῆς σύνευνον:

— Βρὲ μποῦφο! δὲν ντρέπεσαι ἐσύ, εἰρηνοδίκης ἄνθρωπος, νὰ μὴν εὐρῆς εἰσιτήριο νὰ πᾶμε τὸ βράδυ στὴν Ἀκαδημία! Καὶ γὰρ ποιοὺς, βρὲ ξόανο, ἔγινε ἡ Ἀκαδημία παρὰ διὰ τοὺς διαβασμένους καὶ διὰ τοὺς νοικοκυραίους;

— Μὰ, γυναῖκα! . . . ἀπὸ ποῖον νὰ τὸ προμηθευθῶ;
— Νὰ τὸ προμηθευθῇς . . . ἀπὸ αὐτὸν τὸν Προμηθεῖα ποῦ γράφουν!

+++

Εἰκὼν β'. Ἑπτὰ καὶ τέταρτον μ. μ. Ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου ἀναμένει εἰς τὰ προπύλαια. Ὁ κ. Ζαχαρίας ἐπρομηθεύθη εἰσιτήριο ἀπὸ ἑνὸς φίλου του νεκροσκόπου, συγγενῆ ἑνὸς ἐπαρχιακοῦ συμβούλου. Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία κυττάζει περιπαθῶς εἰς τὰ ὄψη τὸν Μουσηγέτην, ἐπιδεικνύοντα ἀγερῶχος τὴν ἀνδρικήν αὐτοῦ καλλονὴν καὶ τὸ γένος του. Ἡ κυρία Θεοδώρα μετὰ πολὺν κόπον ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καθήσῃ.

— Μπαμπά! φωνάζει ὁ Μιμῆκος, σήκωσε ἐκείνους τοὺς δύο νὰ καθήσουν! ἐμεῖς! . . .

Καὶ δεικνύει τοὺς μακαρίως ἀναπαυομένους ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων ἐδρῶν τῶν Πλάτωνος καὶ Σωκράτη.

+++

Εἰκὼν γ'. Τιτανομαχία φορικτὴ παρὰ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Τὸ νεόπλασμα τῶν ἀνθρώπων τρέμοντες καρδοκοῦσι νὰ εἰσέλθωσιν. Ὁ Ζεὺς Κατσανδρῆς φωνεῖ: Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν! καὶ εἰσορμᾷ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, καθηγῆται, κουλουρτζήδες, ιεραπόστολοι, ὁδοντοῖατροί, ἀρχιμανδρίται. Τὸ πλῆθος ὡς συμπεπυκνωμένη μάζα σταματᾷ ἀσφυκτιῶν διότι νομίζει ὅτι ὁ εἰς τὸ βάθος ἱστάμενος ἀνδριάς τοῦ Σίνα θ' ἀπαγγεῖλῃ τὸν ἐναρκτήριο. Ἀλλ' οἱ κλητῆρες φωνάζουν:

— Δὲν ἔχει λόγο! ὁποῖος εἶδε νὰ βγαίνει!

+++

Εἰκὼν δ'. Πλήρης διάσπασις τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου. Τὸ σφαιρικὸν σῶμα τῆς κυρίας Θεοδώρας κυλινδεῖται ὡς θωρηκτὸν ἐν ὄρα τρικυμίας, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ κ. Ζαχαρίας πειρᾶται νὰ τῇ δείξῃ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Σίνα, ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ συνωθισμοῦ εἰς τῶν *γαλμαλάδων* τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἡ κυρία Παραδαρμένου ἀναφωνεῖ μετὰ μανίας πρὸς τὸν σύζυγόν της: — Τύφλαις νᾶχης κ' ἐσύ κ' ὁ Σινανᾶς! . . . Ὁ Ζαχαρίας εὐρίσκεται στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κατεσκληρότος κόλπου πρεσβυτίδος, ἥτις τῷ μεδιζ φιλαρέσκως, ἐνῶ ἐκεῖνος διαμαρτύρεται μεγαλοφώνως περὶ τῆς ἀγνοήτου τῶν προθέσεων του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούεται φωνὴ στεντόρειος κλητῆρος: Κύριοι, προσέξτε εἰς τὰ ῥωλόγια σας! Ὁ κ. Ζαχαρίας ἐξάγει παραχρῆμα τὸ ἰδικόν του νομίζων ὅτι ἔφθασεν ἡ στιγμὴ τοῦ θεάματος, ἀλλὰ τὸ ὥρολόγιον γίνεται αὐθωρεὶ ἀνάρπαστον ὑπὸ ἐπιτηδείου λωποδύτου. Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία λεπτυνθεῖσα ἐκ τῆς πίεσεως καὶ μηκυνθεῖσα ρίπτει χαμαὶ διὰ μιᾶς στροφῆς τῆς ρινὸς τὸν πῖλον κλητῆρος ὅστις βλασφημεῖ μανιωδῶς. Ὁ Μιμῆκος ὑφίσταται τὸ πάθημα τοῦ Προμηθεῖος θέλων νὰ κλέψῃ τὸ πῦρ, δηλαδή ἐν κουτίῳ φωσφορίων κηρίνων ἐκ τινος θυλακίου καὶ εἰσαγαγὼν τὴν χεῖρα δὲν δύναται πλέον νὰ τὴν ἀποσύρῃ, καὶ μένει δέσμιος ὡς εἰς παγίδα φερόμενος ἐν ἀγνοίᾳ ὑπὸ τοῦ κυρίου ἐντὸς τοῦ πλῆθους καὶ ἀναβοῶν: Παππά! παππά! ἔως ὅτου ὁ κ. Ζαχαρίας ὡς Ἡρακλῆς μαινόμενος τρέχει καὶ τὸν ἐλευθερώνει.

+++

Εἰκὼν ε'. καὶ τελευταία. Οἰκτρά συνάντησις τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου μετὰ πολὺν ἀναζήτησιν εἰς τὸν Τάρταρον τοῦ κήπου τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου εὐτυχῶς λείπουν οἱ Κέρβεροι, οἱ Ἀκαδημαῖκοι μανδρόσκυλοι.

— Μὴ μοῦ ματαπῆς, μωρὲ κασσίδη, λέγει ἡ κυρία Θεοδώρα πρὸς τὸν σύζυγόν της, νὰ ξαναπᾶμε σὲ Ἀκαδημία καὶ τέτοια καραγκιοζιλίκια, γιατί θὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια!